

[Gert Petersen]

nistisk organ. Det ved jeg godt man mente om Hørups gamle blad i 1920'erne eller måske før den tid, men det er dog forbi. Ikke desto mindre læser jeg denne leder fra Politiken den 2. oktober i år. Den hedder »Våben-galskab«, og den indledes med ordene:

»Præsident Reagan har nu sagt ja til det enorme våbenprogram. Det må stå sløjt til med den militærpolitiske dømmekraft hos ham selv og hans nærmeste sikkerhedspolitiske rådgivere.«

Længere nede:

»Det er et fantastisk forsøg på at skabe overbalancen i forhold til Sovjets udvikling gennem 1980'erne.«

Og endnu længere nede:

»Reagan har taget sin beslutning på et tidspunkt, hvor de nye våben bliver stadig sværere at kontrollere. Man har ikke forhandlet med Sovjet om dem i tre farlige år.«

Jeg vil godt indskyde, at her er altså 3 år, der er gået til spilde. Udenrigsministeren siger, at det er godt, forhandlingerne nu kommer i gang, for der er dog alligevel et stykke tid til, at disse nye våben skal indføres her i Vesteuropa, nemlig i 1983. Men hr. Lasse Budtz sagde meget rigtigt, at disse forhandlinger vil tage meget lang tid. Det svarer til, hvad der videre stod i den pågældende leder i Politiken:

»Hvornår vil man forhandle for alvor? Om våbnene i Europa vil man kun forhandle modvilligt, under hårdt allieret pres, og effektivt først engang næste år. SALT II-aftalen kommer endnu senere op. Man har jo forkastet den traktat, som Carters folk fik i stand, og som dog var bedre end de republikanske forgængeres under Ford og Kissinger.

Man påstår, at man må ruste løs for at tvinge Moskva til indrømmelser. Hidtil har den taktik virket lige omvendt. Hvis man fastholder Reagans beslutninger, vil det kaste supermagterne ud i det hidtil farligste kapløb.«

Jeg synes nok, at udenrigsministeren, hvis der skulle have været balance, burde have haft ord af den karakter med til Danmarks allierede. Det synes jeg nok der havde været grund til. Jeg er helt sikker på, at de lytter interesseret både i Øst og Vest til, hvad der bliver sagt, og hvad den danske udenrigsminister siger. Jeg er helt overbevist om, at det kan gøre noget indtryk.

Jeg vil godt sige til slut med hensyn til det, der siges og gøres hos os – demonstrationer, udtalelser osv. – at jeg ved da godt, at vi kan demonstrere langt friere her i vores del af verden, end de kan i Østeuropa. Jeg er da glad for, at den danske arbejderklasse og arbejderbevægelse – og bønderne med – og underklassen i vores del af verden har tilkæmpet sig sådanne rettigheder, og jeg beklager, at de ikke har tilkæmpet sig dem i meget store dele af den øvrige verden, men jeg synes sandelig også, at det giver os en forpligtelse til at føre den åbne debat og til at sætte søgelyset på de problemer, der virkelig presser sig på. Det vil i dette tilfælde sige kaprustningen. Det giver os en forpligtelse, sådan, at den modbølge, som nu er i gang mod oprustningen, også kan skylle ind over Østeuropa. Men forudsætningen er, at den tager til her, og at også regeringerne tilslutter sig den, sådan at vi retter vores kritik også mod vore egne, altså i dette tilfælde mod vor egen supermagt.

Stinus (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at det radikale venstre ikke er enig med hr. Christophersen i hans syn på folkebevægelserne mod oprustning. Det er den tidligere svenske nedrustningsminister Alva Myrdal heller ikke. I bogen »Atomvåben og usikkerhedspolitik« skriver Alva Myrdal:

»De små lande i Europa vil kunne gøre deres vigtigste og raskeste forsvarsindsats ved at presse supermagterne til at forstå, at der findes en stærk og voksende folkeopinion bag kravet om kernevåbenfrihed i Europa. Det indebærer: Hverken kernevåben eller deres specialbyggede leveringsmidler eller udskydningsramper placeres i Europa, og de skal heller ikke være indstillet på at bekæmpe mål i europæiske lande. Vor verdensdel må rejse en protest mod at blive behandlet som gidsler af supermagterne, udpeget som en egnet, forhåndsdomt krigsskueplads, som vi selv ikke er skyld i.«

Efter det radikale venstres opfattelse skal Danmark deltage i den protest. Hvis folkeopinionen står bag protesten, vil supermagterne lytte i Øst og i Vest.

Hr. Palle Simonsen finder det utroligt, at spørgsmålet om Norden som en atomvåbenfri zone kan påkalde sig den store interesse,